

ΕΠΩΝΥΜΩΣ

Παλικαρισμοί εξόδου...

ΓΡΑΦΕΙΟ

Γιάννης
Τσαμουργέλης

Η πολιτική στρατηγική διαχείρισης της κρίσης στηρίχθηκε στη δημοσιονομική προσαρμογή και την ανεξάρτητη νομισματική πολιτική που εκπορεύεται από τις τράπεζες, υπό τον όρο της μεταρρυθμιστικής πλημμυρίδας που αναβαθμίζει δομές και θεσμούς, έτσι ώστε η οικονομία να απελευθερώσει τις αγκυλωμένες παραγωγικές της δυνατότητες. Κοντεύουν πια 7 χρόνια από τότε. Δημοσιονομική προσαρμογή «επετεύχθη», η νομισματική πολιτική καθοδηγείται ανεξαρτήτως, η εθνική περιουσία έχει απαξιωθεί κατά 25%, η ανεργία στο 27% και το βιοτικό επίπεδο επιδεινώνεται.

Και όλα αυτά για να επιτελεστούν οι μεταρρυθμίσεις, που όμως δεν επιτέλεστηκαν. Πελατειακές αναβολές και αλλοιώσεις καταλήγουν σε πλημμυρίδα οριακών αλλαγών που αποκαλύπτονται στις περιοριστικές ερμηνευτικές εγκυκλίους μεγάλοςχημων νομοσχεδίων, ή στις εκάστοτε απογραφές αποτελεσμάτων. Αγορές απελευθερώνο-

νται, αλλά οι τιμές δεν πέφτουν. Επαγγέλματα ανοίγουν, αλλά τα εμπόδια για την είσοδο δεν περιορίζονται. Επιχειρήσεις ιδιωτικοποιούνται, αλλά συνεχίζουν να λειτουργούν σαν δημόσιοι οργανισμοί. Η φοροδιαφυγή καταπολεμάται, αλλά η φορολόγηση των οικονομικά αδύνατων αυξάνεται. Το Δημόσιο αλλάζει, αλλά η ταλαιπωρία των πολιτών συνεχίζεται. Και μέσα σε όλα αυτά η κυβέρνηση διεκδικεί την «ελευθερία» της έναντι της εποπτείας των δανειστών. Και ως είναι το υψηλότερο επιτόκιο δανεισμού το κόστος αυτής της «ελευθερίας». Και ως περιορίζει τους όρους χρηματοδότησης των τραπεζών και την προοπτική ανάκαμψης της ρευστότητας. Και ως είναι οι «διεκδικητές» αυτοί που οικοδόμησαν το σύστημα της κρίσης και αποσάθρωσαν την κοινωνία στην πορεία εξόδου από αυτήν. Προέχει το κομματικό όφελος της προεκλογικής περιόδου όπου κυβερνητικά «λεφούσια» θα κηρύττουν την «εθνική ανεξαρτησία» κατά της τρόικας, την ίδια στιγμή που τα

«παλικάρια» της αντιπολίτευσης θα διεκδικούν το «ξερίζωμα» του μνημονιακού εχθρού. Πλειοδοσία λαϊκισμού... πολιτικός παραλογισμός μιας κομματάρχικης δημοκρατίας που αποδεικνύει ότι «the game is NOT over». Πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα αν αντί αυτών προωθούσαμε μεταρρυθμίσεις με περιεχόμενο και πραγματική κοινωνική μέριμνα. Αν κάναμε ειλικρινείς κινήσεις για κατάργηση του πελατειακού πολιτικού συστήματος, αναβαθμίζοντας το επίπεδο πολιτικής εκπροσώπησης της χώρας.

Αν ενισχύαμε πραγματικά την επιχειρηματικότητα και τις ίσες ευκαιρίες για όλους, απεγκλωβίζοντας την οικονομία από τις εξαρτήσεις των ιεραρχημένων επιχειρηματικών συμφερόντων. Αν υποστηρίζαμε συγκροτημένα και συλλογικά την αναδιάρθρωση του χρέους. Αν δεν κρύβαμε με φθηνές ρητορείες αυτό που είμαστε, προσπαθώντας επιτέλους να συμφωνήσουμε πού θέλουμε πραγματικά να το πάμε.

*Διδάσκει Διεθνή Οικονομική στο Πανεπιστήμιο του Αιγαίου, i.tsam@aegean.gr, tsamourgelis.wordpress.com